

Zvonimir Frlan

NAŠA TIJELA I MI

Izvadci iz predavanja održanih
u krugu „SKLAD“ Zagreb

FIZIČKI MALI „ja“ i

ASTRALNI MALI „ja“

Onog trenutka, kada ujutro uđemo u svoje fizičko tijelo, nastavljamo živjeti u fizičkom svijetu. U tom tijelu, u tom svijetu mi smo toliko prisutni i aktivni, koliko nam to omogućuje upravo to fizičko tijelo. Ono je u stvari jedan živi stroj, jedan živi instrument i o njegovom savršenstvu izgradnje i funkcionalnosti ovisi koliko ćemo se mi moći u njemu izraziti, koliko ćemo se moći izraziti u fizičkom svijetu.

Sve bi to bilo mnogo jednostavnije, kada bi to bio samo jedan električni stroj koji bi se stavio u pokret, rad i opću aktivnost, čim bi ušli u njega. Jer mi donosimo sa sobom pokretačku energiju. To je naša snaga Volje, to je naša svjesnost.

Komplicirano je to, što tijelo nije stroj u potpunom mirovanju dok smo mi izvan njega.

Ono je živi stroj i dok smo mi izvan njega, ono živi svojim nutarnjim intenzivnim životom. Mnogobrojne organske funkcije tijela se odvijaju neprekidno i za vrijeme „sna“, kako mi nazivamo to stanje našeg tijela, kada smo ga ostavili u krevetu i odalečili se od njega.

U tom "snu" naše fizičko tijelo ima neke emocije i misli pa čak i neku svoju svijest. Ova njegova svijest je na razini polusvjesnosti u usporedbi sa našom svijesti, koja zna da postojimo kao odvojeno biće, okruženo mnogim sličnim bićima.

Ova fizička podsvijest našeg tijela nazvana je u teozofskoj literaturi - fizički elemental -.

Kroz dan, kada smo mi u fizičkom tijelu, s nama je ušlo u njega i astralno tijelo. Ovo tijelo je izvor pravih emocija, želja, strasti i emotivnih nagona pa je zapravo ono onaj glavni uzrok, da se tog časa "uspavano" fizičko tijelo pokrene i na vanjske aktivnosti.

Fizičko tijelo počinju pokretati razne emocije, želje, strasti i nagoni.

Za dnevne budnosti fizičkog tijela, sve je još više zakomplicirano, jer je i naše astralno tijelo jedan živi stroj, koji također ima neku svoju svijest.

Te dvije svijesti, fizičkog i astralnog elementala dominiraju u svim vanjskim, pokretačkim aktivnostima. Ove vanjske aktivnosti nisu samo kretanje fizičkog tijela, već i sve aktivnosti njegovih pet čula.

Jednostavno možemo reći, da naša čula stavlja u punu akciju astralno tijelo. Ako ono nema emocija, želja, strasti i emotivnih nagona, tada nema ni fizičkih vanjskih aktivnosti. Fizičko tijelo tada je pasivno, nepokretno i lijeno, skoro slično stanju u snu. Ono je u dremljivom stanju, jer ništa ne radi, bez emocija je i bez misli, a ukoliko ih ima, one su sve one nutarnje aktivnosti, koje se inače očituju za vrijeme "sna".

Kada smo mi potpuno budni, to još uvijek nije naša puna budnost. Jer misaona aktivnost koja je vezana uz vanjsku aktivnost, nažalost, nije još ni ona, ta naša svjesnost, naša volja, koju bi morali nazvati prava Budnost.

Astralno tijelo mi nikad ne ostavljamo, kako to činimo svake noći sa fizičkim tijelom. Radi toga mi smo spojeni stalno s njim, dok smo to samo povremeno sa fizičkim tijelom.

Usprkos toga mi se gotovo uvijek poistovjećujemo sa fizičkim tijelom, dok smo u njemu i u stvari zamjenjujemo svijest astralnog tijela sa nama. Jer astralni elemental pokreće fizičko tijelo na budnost, a ne mi.

Kompliciranost ovog našeg sustava nije ni sa astralnim tijelom završena. Sa tim našim astralnim instrumentom ili strojem, usko je i stalno spojeno /povezano/ još i naše mentalno tijelo.

Mentalno je tijelo doduše najmanje razvijeno i kod prosječnog čovjeka podsjeća na dijete 3-4 godine, dok kod naprednog naliči na dijete 6-7 godina. I tada, iako je superinteligentno, kako mi to često zaključujemo kod naprednog intelektualca, ono je puno svojih mentalnih poriva ili svakakvih mentalnih ambicija i kombinacija,

Mentalno tijelo superintelektualca kao da je stalo u evoluciji sa svojih 6-7 godina dječje starosti, jer ono nije ništa više naprednije od tog doba razvoja, a razlikuje se samo po tome, što je nagomilalo mnoštvo intelektualnih podataka i činjenica uz znatno pojačano svojstvo /virtuoznost/ klasificiranja i odabiranja tih intelektualnih /mentalnih/ činjenica.

Nasuprot mentalnom tijelu, astralno tijelo je nešto više razvijeno, jer pokazuje stupanj svoje izražajnosti. Ono kod prosječnog čovjeka pokazuje maksimum svoje aktivnosti kao dječak ili djevojčica od 13-14 godina dok kod naprednog današnjeg čovjeka, najviše kao kod mladića i djevojke od 16-18 godina. I ono kao da je stalo u svom razvoju pa tokom daljnjeg života samo nagomilava broj emocija i osjećaja i dovodi sve jače do izražaja postojeće strasti i nagone.

Eto, kroz dan kad se mi nalazimo u našem fizičkom tijelu, sva tri tijela su zajedno ujedinjena u jedan zajednički život poput simbioze. Sva tri ujedinjena, djeluju prilično pompozno sa našeg uobičajenog današnjeg gledišta.

Svi ljudi koje vidimo oko sebe nisu ništa drugo, do te tri elementalne svijesti u većoj ili manjoj aktivnosti sa malim međusobnim razlikama. Ove razlike mogu biti relativno stalne ili povremene, već prema tome, koje tijelo više manje stalno prevladava ili opet samo povremeno.

Ako stalno prevladava neko od ta tri tijela, onda to stanje označuje jedan od tri temperamenta.

I sada da se zapitamo: A kuda i kako dolazimo mi do izražaja?

Samo onda kada neku našu vanjsku akciju, bilo fizičku, astralnu ili mentalnu pokrene osjećaj dužnosti, odgovornosti, obaveze od zadane riječi, plemenitosti, dobrote, samilosti, stvaralaštva i.t.d, uglavnom bilo koje nesebične aktivnosti.

Čak i naša aktivnost, da sami sebi spiritualno pomognemo je nesebična, jer u krajnjoj liniji, mi sami ili taj naš Viši Ja nije odijeljeno biće, jer je dio opće cijeline, koju nazivamo čovječanstvo.

Bitno je da to znamo, kada mi nastupamo u dnevnom životu kao Viša Svijest, a kada žive naš dnevni život samo ta tri naša tijela.

Sva ova opažanja ili zaključci nisu jako ohrabrujući, ali oni su usprkos toga kruto realni. Te činjenice nas ne smiju obeshrabriti, već potaknuti da još više prionemo nastojanju što boljeg izražavanja u našem dnevnom životu, kroz ispunjvanje naših dužnosti i obaveza.

FIZIČKA SVIJEST EGOSA I ELEMENTALI

Fizički elemental je tek na početku svog razvoja. Njegova je svijest kao kod jedne slabo razvijene životinje-sisavca. Osim fiziološko-animalnog rada, kojega vrši u sveukupnom funkcioniranju tijela a naročito izraženom za vrijeme noći, on ima i neke "osjećaje" ili očute /emocionalne utiske, kao što su strah, veselje, ljutnja tj. sve ono što pripada "emocijama" životinjskog svijeta/. Te se emocije izražavaju kroz automatski rad živaca, žlijezda i kolanja krvi. Isto tako on nešto i "misli", jer bio-električne struje neprestano kolaju po cijelom tijelu. One nestaju ovdje ondje, /prekidaju se momentalno/, nepredviđeno završavaju ili se opet ponavljaju u istom smjeru sa kraćim ili dužim prekidima. Ove čisto animalno - misaone struje "podrhtavaju" u kičmenoj moždini, naročito u njenom produljenom dijelu, odmah ispod malog mozga /medulla oblongata/.

Protičući kroz veliki mozak, one izazivaju "indukcijom" razna "sjećanja" u pojedinim centrima mozga /kore mozga/ i stvaraju slike i utiske, koje njegova svijest prima kao stvarni doživljaj. A sve ovo je vrlo slično doživljajima životinje u njenom snu.

Fizičko tijelo uistinu nikada ne spava pa ni njegova svijest ili elemental. San je zapravo samo potpuna neaktivnost naše budne fizičke svijesti, potpuno odsustvo njenog izražavanja. U stvari, san je njen potpuni izlazak iz fizičkog tijela.

Naime, u našem fizičkom tijelu je dominantno aktivan fizički elemental, dok smo mi više manje samo prisutni kao budna fizička svijest.

Budna fizička svijest može biti zato više ili manje aktivna, tj, da se izražava samo kroz ovaj ili onaj kompleks, fiziološki, tjelesni, oćutno-živčani. A sve je to isprekidano i ispunjeno lutajućim mislima.

Kada mi hoćemo nešto raditi, osjećati, željeti i misliti, to je nažalost samo sufliranje naša tri elementala, koji zapravo glavnim dijelom žive naš fizički život, a ne mi. Mi smo zato samo krajnje popustljivi sudionici.

Najkarakterističnije stanje gotovo potpune neaktivnosti naše budne svijesti je upravo pred samo "padanje u san".

Potpuno pasti u san znači potpuno isključiti iz fizičkog tijela budnu fizičku svijest.

Praktički, svijest nikad ne može biti neaktivna, jer je ona sušta aktivnost bilo koje vrste. Ona je stalno dinamička, ona nikada ne prestaje djelovati. Svijest samo prelazi iz jednog polja djelovanja u neko drugo polje.

Svijest je zato i podsvijest i samosvijest. Podsvijest je svijest fizičkog elementala a samosvijest je individualna svijest, koju posjeduje čovjek.

Kada svijest fizičkog elementala napusti fizičko-eteričko tijelo, ona se vraća svojoj skupnoj elementalnoj duši, odnosno izvjesnoj svojoj skupini unutar opće, fizičke elementarne Svijesti. To je ono kolektivno nesvjesno po K.G. Jungu.

Isto tako će se na kraju čovječje evolucije, jedinica samosvijesti /individualna svijest/ vratiti u svoju skupnu dušu, u božansku skupnu dušu. Nakon toga uslijediti će božanska "individualizacija" analogna onoj čovječjoj individualizaciji.

Astralni i mentalni elemental se kao jedinice svijesti vraćaju također po smrti svojih tijela, u svoju skupnu elementarnu svijest, astralnu ili mentalnu skupnu dušu.

I kauzalni elemental se također privremeno vraća u svoju skupnu "dušu". To se zbiva u momentu Prve Velike Posvete, kada po prvi put kauzalno tijelo „umire“ ili nestaje. Ovo se mističnim jezikom posvećenih opisuje pjesnički kao da "jaje puca" da bi iz njega izašlo "pile" ili se rodilo novo dijete, maleni Krist.

Kod Prve Velike Posvete, svijest posvećenog prvi puta ulazi svjesno u budhički svijet, koristeći kod toga prvi put svoj budhički ovoj, koji je obzirom na svoju evoluciju, još pravo dojenče.

Posvećeni se iza toga opet brzo vraća u svoju osobnost tj., on prenosi natrag svoju svijest u viši mental. Istog časa se ponovno formira kauzalno tijelo, tako da skupi oko permanentnog

kauzalnog atoma odgovarajuću količinu elementalne kauzalne esence, žive /organske/kauzalne materije.

I kod našeg običnog buđenja događa se nešto slično. Doduše naše fizičko tijelo nije se raspalo kao kauzalno, ono nije umrlo. U njemu je za vrijeme sna ostala sva elementalna fizička esenca u formi eteričke elementalne esence.

No kako sve stanice fizičkog tijela imaju svoju svijest, zato što su živa bića, one posjeduju i svoju astralnu elementalnu esencu kao "mrvicu" mentalne esence. Stanice mozga posjeduju nešto više mentalne elementalne esence od drugih stanica tijela. Zato stanice mozga mogu bolje pamti. Mozak u snu "misli" i na temelju pamćenja stvara slike sjećanja, koje emocionalna esenca u stanicama povezuje u jedan oćutni doživljaj.

Budna fizička svijest, to je Samosvijest ili individualna Svijest u fizićkom tijelu. Ona je vrlo usko povezana ili ćak potpuno stopljena sa ćjelokupnom svijesti svih stanica fizićkog tijela. Ona se gotovo identificira sa njima.

Ušavši u tijelo, neposredno prije buđenja, mi kao Samosvijest „ćitamo“ ove elementarne doživljaja našeg fizićkog tijela iz kojega smo bili neko vrijeme odsutni. Obićno kod "vraćanja" ne prenosimo sve doživljaje i sva sjećanja našeg ponovnog ulaženja. Ono što je naše tijelo „proživjelo“ u svojoj animalnoj /elementarnoj/ Svijesti, mi uzimamo kao svoj doživljaj ili san.

"Budimo se" zato što volja naše Svijesti uzima opet komandu nad fizićkim tijelom preko živćanih veza simpatićkog živćanog sistema. Fizićki elemental ima komandu nad svim živćima /i na vegetativnim/ a mi imamo samo nad parasimpatićkim.

Mi smo prema tome posjednici svojeg tijela samo u onome što se odnosi na vanjsku ili voljnu akciju tog tijela prema našoj okolini. Mi reagramo u toj okolini na temelju zapaženja preko ćula našeg tijela sa kojima upravlja volja naše Svijesti /samosvijesti/.

Gospodar i upravljać svih unutarnjih aktivnosti fizićko-eterićkog tijela je samo naš fizićki elemental. Mi smo tu za sada iskljućeni. Hatha Yoga to ne priznaje.

Fizićki elemental nije još jedno samosvjesno biće. Po svom razvoju on spada u životinjsko carstvo. Zato je on elemental koji ima svoju grupnu dušu kao što je imaju i životinje.

Naše fizićko-eterićko tijelo ima dakle dva vlasnika, koja se vrlo ćesto sukobljavaju u svojim zahtjevima i interesima.

Mi kao fizićka budna svijest Ego, u osnovi posjedujemo savjest kao mjerilo, koliko je dobra ili nije dobra neka naša aktivnost.

Mi možeme ići ovamo ili onamo, raditi ovo ili ono, jesti ovo ili ono ili uopće ne jesti. Možeme gledati, slušati, mirisati, kušati i dodirivati kada hoćemo i koliko hoćemo. Dakako, ako nas nadvladaju istovjetni zahtjevi našeg elementala astralnog i mentalnog tijela. Mi njih najćešće zamjenjujemo sa sobom. Zato je i „zreli“ ćovjek još uvijek kao dijete.

Kad bi naš elemental bio jedini koji upravlja našim tijelima, onda bi naše nadvladavanje uspjevalo bolje i ćešće. Samo za vrijeme noći, on je jedini komandant i ćuvar našeg tijela. Onda je naša budna svijest odsutna, mi smo odsutni. U budnom stanju, prisutne su još druge dvije elementalne svijesti od kojih je misaona najjaća /usporedi Ardunu, kada govorl o mislima u Bhagavat Giti/.

U takozvanom "snu" mi smo naše tijelo potpuno prepustili tom fizićkom elementalu. Njegov rad nam je inaće biološki poznat i ako mu još dodamo ono što je napisano o akciji bio-elećtrićnih struja u njemu te o njegovoj veoma korisnoj aktivnosti u eterićkom tijelu, onda je naše poznavanje o njemu prilićno.

Ovo znanje nam je opet korisno i potrebno, da bi lakše doznali kako možeme ponekad nadvladati prohtjeve ovih elementala, prohtjeve koji nisu uvijek u skladu sa našim principima i shvaćanjima. Mi kao Samosvijest, kao budna fizićka svijest, koja je samo jedan maleni dio naše Ego-ićke Svijesti u sućtini imamo stalno pred sobom spiritualni razvoj i cilj. Naš fizićki elemental ima sasvim suprotni cilj. A taj je, da što potpunije uće u materijalni svijet, da istakne što više sebe kao zasebnu

jedinku. Ovo je krajnje sebičan zahtjev, najčišća sebičnost. Naša maksima je naprotiv, potpuna nesebičnost akcije.

Kada je naša budna svijest potpuno aktivna, tj. potpuno budna, tada mi uspjevamo potpuno dominirati nad elementalima.

Obično smo mi kroz dan polubudni i čak često padamo u polubudni drijemež i pasivnost. Ova polubudnost i drijemež sve više omogućuje fizičkom elementalu da bude glavni upravljač i vlasnik tijela.

Ovdje treba sada nešto važno istaknuti. Našim odalečenjem iz tijela mi, odnosimo sa sobom naše astralno i mentalno tijelo, a sa njima i njihove elementale, stalne suputnike.

Kada se nalazimo u fizičkom tijelu, onda su ova dva elementala spojena sa fizičkim elementalom. Tada su oni najjači, jer su ujedinili sve svoje snage animalnog života. Astralni elemental ima svoje želje, mnoge emocije pa i osjecaje, dok misaoni elemental zna čak vrlo dobro i praktično misliti.

Uzevši zajedno punu djelatnost sva ova tri elementala dobivamo jedno šestogodišnje dijete. Naime, u šestogodišnjem djetetu još ne djeluje egoička svijest i sve što ono čini, to čine samo ta tri njegova elementala.

Egos, koji je sakriven u šestogodišnjem djetetu još nam je nepoznat. On se još nije počeo izražavati ni u čemu.

Iz iskustva opet znamo da se naprednije šestogodišnje dijete može čak savršenije izražavati, nego mnogi zreli čovjek.

Sada nam je jasno kako napredno izgledaju ova tri elementala, kada su ujedinjena.

Slijedi ne dvosmislen zaključak. Kada u budnom stanju želimo nadvladati naša tri elementala, to jednako kao da zelimo nadvladati jedno bistro i pametno dijete od 6-7 godina starosti.

A znamo iz iskustva koliko je teško izaći s djecom na kraj.

Na našoj djeci mi dakle konkretno učimo kako i na koji način možemo postati potpuni gospodari svoga tijela.

Kada je fizičko tijelo budno, ono se pokreće, ono nešto hoće, nešto želi. Želje i misli ga tjeraju na vanjsku aktivnost. Tada astralni i mentalni elementali koriste pet čula fizičkog tijela.

Često neki čisto fiziološki prohtjev fizičkog tijela inducira slične emocionalne prohtjeve i sve to onda povlači za sobom i odgovarajuće misli, sjećanja i mentalne kombinacije /lukavost i snalažljivost/.

Mi svi znamo kako su djeca uporna u svojim prohtjevima i zahtjevima, naročito ona, koja su već jednom iskusila da upornošću uvijek pobjeđuju starije. Sva tri elementala su kod njih ujedinjena pa angažiraju sve svoje najbolje sposobnosti da u nečemu uspiju. I najčešće nas pobjede, ako smo u poziciji odgajatelja ili roditelja. To nam se događa zato, jer smo i mi često popustljivi prema svojim elementalima, prema životinjici u sebi, kojom smo tako povezani.

Ovaj naš život u simbiozi sa našom inteligentnom životinjom, fizičko-astro-mentalnom elementarnom svijesti, mi kultiviramo već stotine inkarnacija. Zato smo mi prema njoj još uvijek u podređenom položaju. Ona uglavnom vlada nama.

Koliko god često popuštamo djetetu, toliko često popuštamo i našem tijelu i svim njegovim elementalima.

Da bi bili mirni od dosadnog i upornog djeteta, mi mu popuštamo. A to činimo i prema našem tijelu. U tome nam pomaže i naš vlastiti odgoj, kultura i civilizacija, koje nam tumače da moramo kadkad priuštiti tijelu odmor, dati mu malo ljenčarenja ili drijemanja. Isto tako priuštiti astralnom elementalu malo raspojasanosti, ispucavanja, izivljavanja, lakomosti, pohlepnosti, nemarnosti i srditosti. Ili opet našem misaonom elementalu malo bezbrižnosti, neodgovornosti, netočnosti, sebičnosti, ljubomornosti i zavisti.

Sve su to stvari koje naši elementali neobično vole i stalno žude za njima. Razlog je samo taj, što su se oni stotinama života navikli na to. A najžalosnije je opet to što oni te aktivnosti jedino i poznaju. Mi smo im stalno popuštali u svim inkarnacijama, čak smo im davali snagu i poticaj za to.

Ako smo ipak kadkad malo disciplinirali naše fizičko tijelo, ako smo omogućili našem astralnom tijelu finije i više osjećaje, ako smo našem mentalnom tijelu pružili malo plemenitih, nesebičnih i spiritualnih misli, onda je posve razumljivo, da će ova tri elementala vrlo rijetko ili nikad to zahtijevati. Nismo ih navikli na te profinjene aktivnosti. Oni su uporni u onome na što su navikli.

Sada, kada sve ovo znamo, mogli bi doći u jednu zabludu. U našem savladavanju možemo ići krivim putem, ako svojim tijelima uskraćujemo uobičajene navike.. Uskraćivanjem dolazi do velike napetosti. To se očituje kao njihov veoma jaki pritisak na našu volju, našu izdržljivost, dosljednost, principijelnost i rasuđivanje.

Ako je to apstinencija u jelu, spavanju, odnosno piću, udobnosti i slično, strahovito će se buniti fizičko tijelo. Ono će podnijeti ovu apstinenciju do neke granice, koliko može fiziološki izdržati. Preko toga nastati će poremećaji njegovog normalnog funkcioniranja.

Svako naše tijelo razvija se kroz stotine života i usavršava kao jedan programirani stroj.

Zapravo, razvijaju se elementali ta tri tijela, jer su oni onaj programirani centar stroja. Život u njima razvijao se kroz runde i lance kao elementalna esenca pa je zato tako mnogostruk i program u njima.

Ovaj evolucijski program utisnut je u njihove permanentne atome ,koji su istodobno i izvori snage i života za njih. Permanentni atomi, fizički, astralni i mentalni, su zaista kao neke energetske centrale sa svojim istinskim generatorima snage.

Odakle dolazi ta snaga u ove atome bez kojih ova tri elementala ne mogu egzistirati ?

Ta snaga života i aktivnosti dolazi im od naše Monade preko Više Svijesti ili Egosa.

U budnom stanju u sva tri naša tijela i njihove tri elementalne svijesti nalazimo se i mi prisutni sa našim kauzalnim tijelom.

Mi kao Čista Svijest ili Monada ne možemo egzistirati niti očitovati se u pet razina, ako nemamo tih šest permanentnih atoma. Oko tih atoma skuplja se elementalna esenca svih tih razina i to su onda tijela tih elementala.

Tako i naše kauzalno tijelo ima svoj kauzalni elemental pa i on ima svoj programator, koji je potpuno druge vrste nego što su programi tri niža tijela.

Ove pojedinačne programatore, teozofski pisci često imenuju kao latentne sposobnosti, kao klice koje trebaju proklijati.

Programi života ova tri elementala utisnuti u tri permanentna atoma imaju involucijski program. A Involuciju smo u ovoj studiji nazvali PUT SILASKA.

I zaista, raniji teozofski pisci su često govorili o silasku monadičke esence na pojedine razine . Tako će čitalac u klasičnoj teozofskoj literaturi naći nazive kao što su monadička, mineralna, astralna i mentalna esenca.

Životna esenca se nalazi na svim razinama i sve je to uvijek dio monadičke esence, tog praiskonskog elementarnog i božanskog života.

Dakle, mi smo kao Egos ili Monada, već od samog začeca /nastajanja/ prisutni u evoluciji sa svim svojim permanentnim atomima. Kao i kod novorođenog djeteta, sve do sedme godine, pojavljuje nam se mogućnost da sa našom Voljom ili Samosvijesti uđemo u život tri naša tijela.

Tek iza sedme godine počinje vibrirati novim životom naše kauzalno tijelo, tj . permanentni atom u njemu.

Što potiče na tu veću aktivnost taj naš permanentni kauzalni atom? Sve veća aktivnost tri niža tijela odnosno, njihov dostignuti razvoj.

Spuštanjem u novu inkarnaciju smo oko našeg permanentnog mentalnog atoma skupili samo nešto malo mentalne materije smjestivši je u opnasti ovoid /elipsoid/. A u izvjesnu količinu mentalne esence, koju je također privukao mentalni atom, ubačena je uz pomoć viših Devasa jedna jedinica elementalne svijesti, izvađena iz grupne elementalne svijesti. Ova jedinica pripada grupnoj

svijesti djedova našeg oca i majke. Lipike ili Devasi Karme sa svojim pomoćnicima pronađu uvijek pravo vrijeme i mjesto, okolinu i roditelje, koji nam perfektno odgovaraju za novu inkarnaciju.

Dakle, ono što smo ranije rekli da smo naše elementale navikavali kroz stotine života, ne smije se shvatiti tako da u svim životima imamo uvijek iste elementale, iako su oni uvijek precizno isti.

Razlog je taj, što su permanentni atomi uvijek isti, a u njima sve zapisano.

Permanentni atom je kao sjemenka jedne vrste voćke ,koja će kasnije dati plodove samo identične iste vrste.

U djetetu do sedme godine, njegove misaone aktivnosti nisu ništa drugo doli ponavljanje starih aktivnosti iz prošlih života. Te aktivnosti su djelovale na kauzalno tijelo i njegov permanentni atom. Vibracije mentalnog tijela djeteta inducirale su slične vibracije u kauzalnom tijelu.

No, većina vibracija mentalnog tijela ne prodrće kroz opnu kauzalnog tijela, koja je kao neki pravi filter.

Kroz taj kauzalni filter prolaze vibracije samo nekih misli, nekih osjećaja, kao i od nekih fizičkih poduhvata /aktivnosti/. Mnogo toga ostane "dolje" i to nije prodrlo kroz opnu kauzalnog tijela.

Ono što nije zapisano, to je ono animalno /sebično/ u nama.

Koje su to vibracije što prodiru u kauzalnu tjelesnu sferu? To su upravo one vi bracije koje jednoj životinji omogućuju da dostigne stupanj individualizacije, da dobije kauzalno tijelo, da njena svijest preraste u Samosvijest jednog individualiziranog bića. Teozofskim riječima rečeno, da se spoji sa jednom jedinicom božanske svijesti, sa jednom Monadom.

Da bi se ovo korjenito razumljelo, potreban je temeljit studij individualizacije jedne životinje.

Sa svakim od nas se to jednom dogodilo. Većina iz našeg čovječanstva je to prošla u prijašnjem lancu, na Mjesečevom lancu.

A kako smo negdje u početku ovog našeg studija o Velikom Putu Povratka izložili,put Silaska ili Veliki Put Povratka se vrlo često ponavlja. Put Silaska se ponavlja na početku svake nove inkarnacije, a od sedme godine života na dalje ponavlja se Put Povratka.

Isto tako se ponavljaju oba Puta svaki dan sa ulaskom u san i vraćanjem u tijelo.

Prema tome , tema ovog poglavlja je intenzivno ukazivanje na to, da možemo svake sekunde našeg dnevnog života vježbati naš Put Povratka. A taj Put nije ništa drugo do svaki i najmanji, najsitniji uspjeh preuzimanja komande i vodstva od naše Volje , naše Samosvijesti, Individualne Svijesti ili Više Svijesti nad našim tijelima ili njihovim elementalima.

Samo preko elementala možemo se kao Monada izraziti na svakoj razini posebno. A sa našom prisutnosti u njima, mi ih razvijamo tako, da ih potičemo na sve profinjenije aktivnosti, sve dok te njihove pojedinačne aktivnosti ne postanu kao naša božanska aktivnost, kao ona od Monade na njenoj razini.

Prijašnji evolucijski sistemi razvijali su ove instrumente svijesti na najniže tri razine. Tako smo mi kao Monada dobili na dar od Bogova, od Velikih Planetarnih Devasa ova tri tijela, koja zajedno čine jedno savršeno životinjsko tijelo.

Dobivamo zapravo elementale naša tri tijela koji su se razvijali u tijelima predaka tokom ove rundo ili u tijelima ranijeg biljnog, rudnog i životinjskog carstva na prijašnjim lancima.

Jedino kauzalno tijelo razvijamo mi samostalno kao Monade.

Eto, tako smo ponovo došli do doba djeteta od 6-7 godina, kada ono počinje ponovno stavljati u gibanje, život ili vibriranje svoje kauzalno tijelo.

Iz inkarnacije u inkarnaciju imamo uvijek isto kauzalno tijelo i ono očituje dostignuti stupanj razvoja. Na svom kraju njegovog devahanskog života, ono zapada u jednu neaktivnost prema vani. To se mi kao Svijest koncentriramo na našu svjetleću grupicu permanentnih atoma, na jedan fokus elipse našeg kauzalnog tijela.

Neaktivnost je odsustvo vibracija u materiji kauzalnog tijela. To je uzrok da njegove karakteristične boje znatno izbljede, jer nisu aktivne. Svaka boja ili pramen boja ukazuje na aktivno postojanje neke božansko-ljudske vrline.

Svaki ovaj skoro bezbojni pramen boja za sada je kod nas „klica“ jedne osobine, koju nosimo u novu inkarnaciju. I kada ti prameni počnu ponovo jače vibrirati, pojačaju se stare boje, počinju se izražavati stare vrline u djetetu od 7 godina.

Svakih sedam godina događaju se promjene u kauzalnom tijelu, promjene koje se snažno odražuju i u fizičkom. Sa 14 godina budi se spolnost—astral/u pubertetu/, sa 21 godinom budi se mozak-mental.

To se uistinu događa u doba djetinjstva, kada komplementarne vibracije u mentalnom, astralnom i fizičkom tijelu induciraju njima odgovarajuće vibracije u Kauzalnom tijelu.

Vratimo se sada ponovo na našu analizu budne fizičke svijesti.

Svako padanje u san je dakle jedna daleka jeka i ponavljanje Puta Povratka. Svako „buđenje“ ili ponovno vraćanje u tijelo je opet ponavljanje Puta Silaska.

No istodobno, svako jačanje spiritualnosti budne fizičke svijesti, je opet po jedan mali korak na Velikom Putu Povratka.

Čim Monada uspije izgraditi svoja niža tijela do one točke razvoja, kada se može početi izražavati kroz njih, započinje početak Puta Povratka. To je početak njenoga skromnog božanskog života na svakoj razini svijesti.

Ovdje smo sada došli do jednog kritičnog mjesta ispravnog shvaćanja ove božanske Istine ili Mudrosti /Teozofije/.

Ne vraća se Monada svojoj monadičkoj razini tako da postepeno napušta svaku razinu sve do „gore“. Ona ostaje i dalje na svim razinama do dolje i prenosi samo svoj puni, božanski ili monadički život, od jedne razine na drugu.

Tako smo došli do onog shvaćanja mističara, kada oni govore o stvaranju raja na zemlji. Kod toga su oni mislili na pravi božanski život u tijelu, na punu aktivnost Monade u fizičkom tijelu.

U kršćanstvu je to možda najegzaktnije istaknuto, kada se kaže da je Sin Božji postao Sin čovječji. A On, Krist, je zapravo pokazao kako i na koji način može svaki čovjek to isto ostvariti. Zato je On sam rekao: „Vi ste sinovi, djeca Božja!“.

Ali sada, na našem stupnju razvoja ili Izražavanja te naše božanstvenosti, mi smo još samo „božansko dojenče“.

I gledano sa našeg ljudskog gledišta, sve to ide tako sporo i tako teško.

Eto, kada smo budni u tijelu, odmah se pitamo: a tko je to budan? Nakon objektivne analize realnog stanja, u tom fizičkom tijelu, izlazi da smo mi u njemu samo prisutni i gotovo snene svijesti. Budna su samo naša tri elementala, koja sva tri zajedno sačinjavaju jednu vrlo inteligentnu životinju, koja zna hodati, te govorom i rukama izražavati osjećaje i misli.

Kako je dijete uistinu aspirant ili kandidat za ulazak u čovječji Život ili čovječju djelatnost, tako smo i mi isto kao aspiranti ili kandidati, jedno božje dijete od 7 godina, koje tek počinje svoju prvu spiritualnu aktivnost.

Polako nametnuti fizičkom elementalu ispravnu fizičku aktivnost, obzirom na osnovne fiziološke nagone, zatim nametnuti astralnom elementalu više i ljepše osjećaje a misaonon elementalu, plemenite, nesebične i spiritualne misli, to je naš početak Velikog Puta Povratka.

Ne treba gušiti i potiskivati dosadašnje aktivnosti tri elementala, jer je to ono na što smo ih naučili i navikli kroz stotine inkarnacija. Trebamo samo nastojati, stalno profinjavati i oplemenjivati te njihove već postojeće djelatnosti.

A iznad svega, je nužno razvijanje novih vrlina kojima ćemo razviti kauzalno tijelo i njegov elemental.

Mi još ni izdaleka ne znamo grandioznu i obimnu fiziološku kemiju i fiziku, koja je instiktivno usađena u svijest fizičkog elementala. Cjelokupna elementalna grupna duša čovječanstva razvijala je to, učila i radila kroz veliki broj prethodnih lanaca i runda. Sjetimo li se samo koliko ostajemo

zapanjeni svaki put kada sa našim elektronskim mikroskopom promatrano i fotografiramo tu našu nadasve genijalno složenu biološki živu mašineriju!

Ipak, nju nismo mi stvarali niti s njom za sada upravljamo. To je sve učinio i izgradio naš elemental i stalno to znalački podržava u besprijekornom funkcioniranju i životu. Njegova centrala vitalne energije /prane/u slezena čakri, snabdjeva sa potrebnom životnom energijom cijelo tijelo. A ostale čakre on podržava u radu da primaju našu egoičku vitalnost, koju on pomoću tih čakri transformira u razne oblike funkcioniranja u tijelu za fiziološke potrebe, za sve moguće emocionalne i misaone/mentalne/, pa i potrebe višeg uma.

Tri elementala izgrađuju ovu divnu mašineriju i upravljaju njome. Oni to rade kao savršeni živi automati ili roboti, koji imaju i svoju svijest kao jedna napredna životinja. Sjetimo se na to da možemo i majmuna naučiti da radi neke tehničke operacije, iako ne zna njihovu krajnju svrhu. A još više savršen u tom manipuliranju tehničkim dostignućima može biti neki primitivan čovjek, koji je direktno iz svog načina života kamenog doba, skočio u današnji život visoko razvijene tehničke civilizacije. Zar ne vidimo u Evropi i Americi kako takvi krajnje primitivni ljudi vrlo dobro voze svoje automobile i vrlo dobro se snalaze u upravljanju i korištenju svih tekovina današnje zapadne i tehnički najrazvijenije civilizacije.

Taj inteligentni majmun je dakle samo po tome čovjek, što je stavio na sebe šešir, naočale i kravatu, kako je to često sarkastičnim jezikom znala reći naša H. P. Blavatsky.

Sva tri elementala rade savršeno znalački ujedinjeno i sinhrono samo onda, kada smo mi prisutni. Tada je fizičko tijelo potpuno budno, kako to obično kažemo.

Poremeti li se ova sinhronost tri niža elementala, tada se pokazuju neki defekti u općem funkcioniranju ove trostepene mašinerije.

To je onda neka akutna ili kronična bolest. Ponovno zdravlje uspostavljaju opet ova tri izgraditelja i upravljača stroja u svoje tri ogromne tvorničke hale u kojima se odvija sav biološki, emocionalni i misaoni rad.

Bezbroj radnika /pomagača/ imaju ovi elementali. To su one malene svijesti svih stanica tijela, koje nisu ništa drugo do sitne jedinice svijesti pojedinih čestica elementalne esence, mentalne, astralne i fizičko-eteričke.

A koju ulogu i funkciju imamo mi u toj ogromnoj tvornici našeg Oca, u toj jednoj tvornici, koja je samo jedna od 60 milijardi slicnih?

Otac nas je postavio u tu tvornicu, kao vlasnika i budućeg upravljača i korisnika, radi neke opće kozmičke svrhe.

U početku smo mi samo prisutni i uglavnom nezainteresirani za sav taj bučni rad. Mi smo u početku uglavnom zabavljeni i potpuno zaokupljeni igrom sa našim dionizijevim igračkama u našoj budućoj direktorskoj sobi, gdje su instalirani svi mogući kompjuteri, teleprinteri, monitori i još mnogo toga, što nije otkrila ni današnja tehnologija.

Sve te komplicirane direktorske aparature u komandnoj sobi još miruju, jer nis još ukopčane u taj kompleksni tehnički rad. Aktivna je samo jedna poluga u toj komandnoj prostoriji. To je samo puštena električna struja za sve tri hale i zato one neprestano rade.

U halama se stalno i polako izgrađuju čak novi strojevi i aparature prema glavnom programu. To su sve usavršeniji i profinjeniji organi u sva tri naša tijela, čak novi centri za viši um i spiritualnost.

Mi kao dijete nismo u početku zainteresirani sa taj rad u tvornici. Kopije igračaka kojima se mi igramo, tek su izgrađene od gline ili u najboljem slučaju od drva. One su vrlo loša imitacija, ali upotrebljiva za igru života.

U pojedino ritmički ponavljano vrijeme, mi smo natjerani nekom čudnom voljom da napustimo ovu našu lijepu sobu i silazimo u te tvorničke hale.

Radnici-stanice, njihovi nadglednici-svijesti pojedinih organa te glavni inženjeri-projektanti, tri elementala, uopće se ne obaziru na nas, čak nas i ne vide. Toliko su zaposleni i ne čuju nas zbog jednog stalnog zvuka u zvučnicima svake i najmanje pratnje. To je stalno ponavljani program, to su

uputstva I naredbe, kako da se ovo i ono radi. A iza svih tih riječi, čuje se pomiješana jedna tlha, lijepa, ugodna i nadasve savršena glazba, melodija stvaranja viših sfera, monadičkih sfera.

To je Glazba Stvaranja koja dopire iz doma Stvoritelja u svaki i najmanji kutak svemira pa i do „čula“ stanice-radnika. Svi oni, pa i mi sami kao dijete, jedinac i nasljednik, Velikog Oca, neprestano čujemo ovu muziku sfera i ona nam omogućuje da nikada ne zaboravimo, da budemo neprestano mutno svjesni ove veze sa izvorom našeg života i radosti u radu stvaranju. I sve stanice-radnici, svi predradnici i sva tri inženjera nesvjesno obožavaju ovu muziku. jer njena prisutnost donosi njima život i životnu radost. Oni žude za tom muzikom života, jer podsvjesno znaju prestane li ona, prestati će i njihov život i egzistencija. I zato se oni grčevito hvataju za ove tihe tonove, bez čijeg stalno ponavljano ritma nema za njih života.

A izvor ove muzike je kauzalni permanentni atom. Njegova muzika se prenosi dalje preko ostala tri permanentna atoma.

Ovi atomi su prirodni izvor ove muzike samo zato jer ona daje na svakoj razini jedan ritam postojanja i života.

Ipak, pravi i krajnji izvor ove muzike života je božanska Jedinica Svijesti ili Jedna Monada.

Ta jedna Monada, to smo mi. Pa kako to da nismo božanski, sveznajući i svemogućí, jer smo malo prije opisani kao dojenče.

Da bi odgovor bio razumljiviji podsjetimo se samo na jedan telefonski razgovor, koji se vodi između dvije inteligentne osobe, ali je jedna slušalica jednog od njih u kvaru. Onaj drugi se svojski trudi da preda neki jako važan podatak, ali ga onaj koji prima stalno prekida i neprestano pita što on to hoće reći, jer ga on ništa ne razumije, ne čuje ni jednu razgovjetnu riječ.

Dakle, ovdje je uzrok manjkavom prijenosu ili primanju isključivo loše aparature. Može se dogoditi da onaj koji je primio vijest, nije uopće ništa razumio od poruke, već je nakon toga svjestan samo jednog, da je kontakt postojao.

No evo i drugi primjer. Jedan aspirant nešto čita u čemu je najdublja ezoterija. Ova poruka je čak preobilata okultnim znanjem i u nekoliko rečenica mnogo toga rečeno. A kako malo on razumije! Tek tokom dugog života on će sve više i više otkrivati duboko značenje koje leži iza te jedne ezoteričke rečenice.

Za sada postoji samo kontakt između Monade i njena tri tijela, i ništa više. Ovim tijelima upravljaju tri elementala, koji i žive životom ta tri tijela.

Vlasnik, Monada, prisutna je u tim tijelima samo kao daleka jeka one božanske poruke života ili muzike. Čuje se samo tihi i nerazgovjetni ritam muzike božanskih sfera, gdje je pravi dom Monade.

Sav život koga žive ovi elementali, svu njihovu aktivnost pripisuje sebi malo “dojenče” ili fizička budna svijest Monade. Nije ni čudo da se Ona poistovjećuje ovdje dolje duboko u fizičkom svijetu, sa pokretnim, emotivnim i misaonim životom tri elementala. Jer oni i postoje zahvaljujući samo njoj, odnosno životnoj božanskoj snazi, koju im ona neprestano šalje preko svojih permanentnih atoma.

Iz ovih atona neprestano izlazi ritam muzike sfera, koji je čak vidljiv kao izvanredno svjetla traka. Na ovoj traci poredani su svih 6 permanentnih atoma i traka se spušta od same Monade do dna fizičkog svijeta. To je ona dobro poznata nit SUTRATMA u teozofskoj litaraturi.

Velebna muzika stalno ispunjena neprestanim akordima sedam muzičkih skala na monadičkoj razini, stalno se ograničuje u svojem bogatstvu, ljepoti i milozvučnosti, kako izlazi iz pojedinih atoma i prelazi na one „donje“ i „niže“. Svaki puta muzika je za jednu skalu siromašnija.

Tako permanentni fizički atom „svira“ ovu božansku melodiju Monade samo na jednoj skali. I često se čuje samo jedan jedini otegnuti ton, koji je za cjelokupno sadašnje čovječanstvo tajanstveni ton -fa-.

A kako sve to izgleda u praksi našeg dnevnog života?

Ujutro se „budimo“ osvježeni i orni za nastavak posla. Veselo se prisjetimo da ćemo danas učiniti ovo ili ono. Toga smo „svjesni“ kod buđenja i krećemo sa puno elana u taj dnevni život.

Ali, postavimo si pitanje: tko je to odlučio da mi danas to i to radimo, tko to hoće? Odgovor može biti samo dvojak. Ili da moramo raditi zbog dužnosti ili da mi to hoćemo.

Ako moramo, onda je to po Karmi, a ako hoćemo, onda tko to hoće?

Kod dobre analize ovog drugog odgovora sa devedeset devet posto, bit će zaključak da to hoće, želi ili traži jedan od naših elementala ili svi oni odjednom. A to je slučaj uvijek ako je motiv sebičan.

Ako je motiv rada nesebičan, onda su bezuvjetno isključeni elementali, jer smo to mi u akciji.

Nijedan elemental neće nikada činiti nešto nesebično, jer je to protiv njegovog životnog principa, protiv njegovog zakona involucije, koja ga naprosto tjera da stremi samo sebi, kako bi se odvojio od svoje grupne elementalne duše i postao samostalan, čak samosvjesna individua.

Zato on i izgrađuje svoje tijelo da bi pomoću njega i samo u njemu mogao neovisno egzistirati i živjeti.

I svaki elemental to zdušno nastoji i veoma uspeva u tome.

On za nas kao vlasnika niti ne zna, jer je toliko zauzet samim sobom pa bilo da se to radi i o vrlo inteligentnom misaonom elementalu.

On zna o nama samo toliko, kada se suprostavljamo njegovim prohtjevima. Naša volja za njega je samo neka čudna sila, koja izdaje naređenja za ovaj ili onaj pokret, za ovu ili onu emociju ili za ovu ili onu misao.

On svaku tu akciju naše volje prima samo kao smetnju, koja mu remeti dobro uhodani tok svih njegovih akcija.

Vrlo je spretan i lukav svaki elemental da na bilo koji način odstrani ili spriječi odluku naše volje, da bi sve opet učinio po svojem, onako, kako to on već dobro zna, kako je već dobro upamtio. Za njega je održavanje n a v i k e jedna neizmijerna životna radost.

Zar majka-životinja ne spriječava kadkada udarcem šape da njezin ljubimac ne načino ono što po njenom instinktu ne bi smio?

No, elementali imaju jednu začudnu sposobnost. To je p r i l a g o d l j i v o s t.

Ako je naša volja uporna da provede jednu nesebičnu akciju pomoću bilo kojeg od tri tijela, dotični elemental će ipak nakon svih mogućih otpora, popustiti i ubaciti u stari već uhodani program. života odgovarajućeg instrumenta-tijela, ovu dodatnu „šifru“ i to samo ako se često ponavlja ovakva dopuna programa. On tada popušta kao ukroćeni konj, prihvaća ovu izmjenu i „ubilježi je“ na programnu traku, koja naliči na perforiranu traku ili magnetofonsku traku.

Sve tri vrste akcija koje su nesebične i spadaju u spiritualno područje, ako s vremenom postaju sve obilatije, polako istiskuju ili zamjenjuju stare zapise u programu.

Sve savršeniji instrument omogućuje da polako u njega prodru i egoičke poruke i program se na traci mijenja. U stvari to se sve bolje čuje ona viša muzika i u tijelima iz grube materije, koja su sastavljena od vrlo polaganih, vrlo tromih vibracija njenih atoma.

ENERGETSKO POLJE SVIJESTI

Postoje dvije forme tijela:

1. forma iz materije sastavljena iz stanica.

2. forma iz energije, sastavljena iz „tragova“, putanja /staza/ sila koje se kreću u raznim smjerovima /slično tragovima atomskih čestica u Wilsonovoj komori/ ili tragu munje kroz zrak.

Kroz opnu kauzalnog tijela prodiru neprestano zrake energije, odnosno sile čisto bijelog svjetla. Opna je sastavljena od bezbroj malih „prizmi“, koje nisu potpuno gusto priljubljene jedna uz drugu, jer ima slobodnih prolaza među njima. One zrake čistog svjetla koje dolaze iz Atme, prodiru kroz međuprostore ne promijenjene, i prije centra tijela se odbijaju jedna od druge stvarajući mrežu svjetla. Ova mreža /budhičko tkivo/ nije samo površinska, jer i prostorno uzima formu idealnog čovječjeg lika kojeg zovemo Egos. Ovaj Egos postaje čovječji Devas kada se ta mreža, taj svijetleći lik okanca mreže ispuni sa materijom, odnosno elementalnom esencijom kauzalne razine. Ovaj čovječji Devas je tijelo kauzalnog elementala.

Onaj dio atmičkog svjetla koji prolazi kroz prizmu u opni, diferencira se u bezbroj boja /vibracija svjetla/ i zato na početku razvoja kauzalnog tijela postoje boje samo na površini opne, kao kod mjehurića sapunice.

Kasnije se pojave boje sa nutarnje i vanjske strane opne i to snagom indukcije. Ova indukcija je dvojaka, centripetalna i centrifugalna.

Iza Prve Posvete, opna kauzalnog tijela nestaje. Zbog toga se u teozofskoj literaturi kaže da kauzalno tijelo nestaje kad ulazi u budhičku razinu a pojavljuje se opet kad se vraća natrag u kauzalnu.

Zapravo, nikada više se ne pojavljuje opna, jer se kauzalno tijelo neprestano širi, bojama i zrakama se povećava. Povećanje je više radijacijsko, nego tjelesno. Povećava se zapravo vanjsko indukciono polje raznih sila, koje su nastale diferencijacijom početnih prizmatičnih boja. Ove primarne prizmatične boje su na neki način kao „klice“, „sjemenke“ koje se razvijaju /diferenciraju/ a kasnijoj evoluciji.

Kauzalni elemental je dvojak:

1. kao tijelo sastavljeno od elementalne esence ili stanica /ćelija/ od kojih svaka ima svoju svijest.
2. kao skupna svijest svih stanica kauzalnog tijela.

Ta Svijest je energija odnosno polje sila.

TIJELO PA I SAMA STANICA, TO JE U STVARI MATERIJALIZIRANI „KANAL“ ILI PUT KOJIM STALNO STRUJI ILI TEČE JEDNA SILA.

U eteričkom tijelu ovi kanali zovu se nadi a u fizičkom živci, arterije, vene i kapilare.

U hidraulici energija je nevidljiva / iako mjerljiva/ toplina koja daje molekulama vode da se kreću. Kako nauka još ne zna što je to toplina, to okultna nauka ne zna što je to svijest ili energija, odnosno manifestirana Volja.

Vrlo je vjerojatno da je za naš manifestirani svemir, ta nemanifestirana energija neka superkozmička sila, koja je opet proizvod mase i gibanja.

Da li je početak isto što i svršetak? Zatvara li se krug savršeno? To mi nismo u stanju još ni svojim superumom dokazati.

Postoji eteričko tijelo i eterička svijest tijela. Svijest svih eteričkih stanica sastavlja skupnu svijest svih eteričkih stanica. Ova skupna svijest, to je fizički elemental.

Fizičke stanice su samo materijalizacija eteričkih stanica i zato one nisu važne toliko koliko su to eteričke. One su bez pristupstva eteričkih stanica odmah mrtve i raspadaju se.

U odnosu na fizičko tijelo, eteričko tijelo nije tako gusto i homogeno kao fizičko. U tom odnosu, eteričko tijelo izgleda kao da je samo gusta i prozirna mreža sivo-plave boje koja svjetluca nekim fosfornim sjajem.

Ova mreža eteričkog tijela sastavljena je od eteričkih stanica, koje sačinjavaju točno do u najsitnije mikroskopske detalje svaki organ fizičkog tijela, svaku žilicu, kapilaru, izlučevinu, krvno zrnce, živac i kost.

Kada bi zamislili ili ocrnali samo živce u čovječjem tijelu, bio bi to lik formiran iz naročito guste i fine mreže u čijoj bi se poluprozračnosti mogli razvijati živci ili gušća polja živaca koje nazivamo živčani spletovi.

U eteričkom tijelu ne postoje živci, ni živčani spletovi. Umjesto njih postoji gusta mreža nadija i njihovih spletova. Iznad centra svakog većeg spleta nalazi se jedan pravilan vrtlog, također iz eteričke materije, taj se vrtlog na istoku naziva **č a k r a**.

Kao i svi živci, tako i svi nadiji izlaze iz živčane okosnice ili hrptenice /kičme/. Oni konačno završavaju u glavi, gdje je njihova gustoća najveća.

Fizički elemental nije eteričko tijelo. Taj elemental je nekakva svijest, zapravo skupna svijest svih eteričkih /i fizičkih/ stanica.

Kako je svaka svijest energija, to su za naročito spiritualno zapažanje sve struje energije, svi putevi i kanali energije vidljivi jednako kako je vidljiva duga razgranata struja munje na nebu.

Razne energetske struje teku kroz eteričko tijelo i mogu se vidjeti kao stalno postojeće „munje“ od kojih ima ogranaka u svim smjerovima. Tako je i njihov oblik potpuno jednak fizičkom obliku.

Na početku svakog života ovaj se energetske oblik mijenja prema karmi i zadatku koga treba eteričko i fizičko tijelo kao instrument izvršiti u toj inkarnaciji.

Ova energetska forma je kao kalup u kojega se ulijeva /ispunjava/ eterički i fizički materijal. Ovo energetske tijelo, to je fizički elemental, odnosno eterički materijal.

Kako je energija u stvari svijest, to je ovo energetske tijelo ta skupna svijest svih stanica.

Kada je oštećeno fizičko tkivo, na primjer kakva rana i povreda, ove eteričke struje energije nisu povrijeđene i zato je vrlo moguće da na mjestu oštećenog tj, tamo gdje to manjka fizički materijal bude doveden novi, koji će formirati nove stanice.

Dakle, energetske „tkivo“ je ono koje vrši obnovu ili regeneraciju tj. točno onu materijalizaciju koju je vršilo za vrijeme predporođajnog života.

Kaže se da izvjesni Devasi stvaraju za buduću inkarnaciju ovo eteričko tijelo i to prema nacrtu ili zamisli još viših inteligencija, Gospodara Karme.

Možda bi bilo bolje, kada bi ove Gospodare Karme nazvali Ministrima Plana Evolucije ili čak Pedagozima Evolucije.

Mentalna slika ili nacrt svih tijela buduće inkarnacije stvara se u času kada čovjek ili Egos završava svoj viši devahanski ili kauzalni život.

Tada se **t a n h a** ili životna nit /budhičko tkivo/ počinje izvlačiti iz kauzalnog atoma i od te niti Gospoda Karme ispletu lik buduće osobnosti.

U finija okanca ili čvorove, skupljaju se atomi mentalne materije, odnosno privučene su „stanice“ mentalne elementalne esence.

U nešto veća okanca ili čvorove, ulaze „stanice“ astralne elementalne esence, dok u najveća okanca ili čvorove ulaze stanice eteričke elementalne esence. Ove stanice za vrijeme predporođajnog života takoreći se materijaliziraju i postanu fizičke stanice.

Tako postoji nekoliko ljudskih likova, koji zauzimaju isti prostor, jer su svi jedan u drugome.

Svi su likovi satkani iz životnog tkiva, iz jedne jedine niti koja izlazi iz atmičkog atoma da bi već po izlazu iz budhičkog atoma poprimila već formu jedne mreže koju A.Besant naziva -životno tkivo-.

Gospodari Karme oblikuju ovo tkivo ljudi prema mentalnoj zamisli Logosa. Ove mentalne slike , pralikovi ili arhetipovi, izmodelirani su od Logosa u mentalnoj kozmičkoj materiji, koju jednostavno zovemo Akaša.

Jer, cijela naša mentalna razina je samo najniža podrazina te kozmičke mentalne razine.

Jedan elemental je dakle izvjesna svijest.

Elemental ljudskog kauzalnog tijela je zato jedan kozmički Devas, koji je upravo na početku svoje devasičke evolucije, jer je netom prešao svoju individualizaciju.

Slično, iz jednog prirodnog duha postaje jedan prirodni anđeo. /vidi G.Hodson/.

Ostali elementali, mentalni, astralni i fizički još se nisu individualizirali pa su oni prema tome u toj kozmičkoj evolucionoj skali, još na stupnju običnih prirodnih duhova, koji se pripremaju za individualizaciju.

Njihova individualizacija započinje onda, kada učenik dosegne Prvu Veliku Posvetu.

Nakon Prve Velike Posvete ova tri tijela postanu individualizirana bića istog ranga kao i kauzalni elemental. Njihove se svijesti tada spoje i to je ono što teozofska ezoterija naziva spajanje osobnosti i Egos. Ovo sjedinjenje se odnosi na to a nikako na nešto drugo.

Interesi tri elementala nakon Prvog Posvećenja ne razlikuju se više od interesa kauzalnog elementala.

Viša svijest proširuje svoje područje djelovanja prema nižim razinama, ali istodobno i višim razinama, nakon ovog veoma važnog stupnja u spiritualnoj evoluciji.

Upoznati samog sebe, znači eto upoznati do u detalje ovu kompliciranu kozmičku mašineriju, koja je započela svoj razvoj sa manifestiranjem ili djelovanjem Apsolutnog. Nakon stvaranja ili oblikovanja ove prividno „mrtve“ mašinerije, prelazi se na oblikovanje „žive“ mašinerije ili stvaranja ljudskog tijela.

Iako se prvi atomi i embriji viših tijela počinju stvarati, to sa oblikovanjem fizičkog tijela u jedan instrument svijesti se najprije započinje. Iza njega dolazi astralno tijelo pa mentalno i na kraju kauzalno.

Kod današnjeg čovjeka, mentalno i kauzalno tijelo su još u prvoj fazi „embrionalnog“ razvitka.

Budhičko ili intuitivsko tijelo započinje svoj embrionalni razvoj tek onda, kada čovjek postaje aspirant spiritualnog Života.

Od atmičkog tijela prosječni čovjek, aspirant a i učenik imaju samo „klicu“ ili jedan jedini atom. Ovaj atom je kao jedna jedina jajna stanica u tijelu žene koja treba biti oplođena. Njoj će jednog dana biti priključena druga stanica, atmički atom jednog drugog Egos. To će se dogoditi kada će učenik postati član Bijelog Bratstva, kod njegovog Prvog Posvećenja ili Prve Velike Inicijacije /često spominjane u teozofskoj literaturi/.

Evolucija forme i oblika je dakle započela manifestiranjem Apsolutnog. Nevidljivi Kozmos koji je bio u početku sastavljen iz n i š t a ili od č i s t e e n e r g i j e, postao je materijalan, vidljiv i opipljiv.

Kozmička materija i svi živi oblici učinjeni iz nje nazivaju se u filozofiji istoka kao - v e o -, koji sakriva Svijest ili Energiju. Ovaj veo ima zato ime m a y a.

Bitna, primarna i početna je dakle SVIJEST.

Radi toga, čim više skrećemo svoju pažnju na sve viša i viša tijela, na sve finija i finija, to se više približavamo toj Svijesti, to smo joj bliže. Sve više smo slobodniji od forme i oblika ili maye.

Dok je kozmički prostor bio još u nemanifestiranom stanju, tada je Svijest ili Energija bila „statična“.

Statičnost je za energiju apsurd, jer je ona uvijek dinamična.

C i r k u l a c i j a je proizvod Energije ili g i b a n j a /kretanja/.

Kod cirkulacije se očituju dvije suprotne pojave: - kretanje prema unutra i kretanje prema van.

Kretanje prema unutra je „povlačenje” ka centru cirkulacije / centripetalnost/ a kretanje prema vani je dinamika, manifestiranost, centrifugalnost.

Proizvod ili posljedica ova dva osnovna gibanja je stezanje i širenje , ritmičko udaranje Velikog Kozmičkog Srca, udisanje i izdisanje Brahme .

Iza svih ovih misaonih predodžbi i usporedbi, onaj tko ima nešto od sposobnosti spiritualne spoznaje ill intuicije /inspiracije/ moći će naslutiti odgovor na Najveću Tajnu: zašto je stvaran Kozmos i koji mu je Cilj?

Tako smo se našli na kraju Antropogeneze, koja je prikazana u glavnim crtama „Tajne Nauke“ H.P. Blavatsky.

Pokušat ćemo sada skromno ući u opis i tumačenja onoga što nazivamo č o v j e k i pozabaviti se njegovim razvojem iznad fizičke razine ili njegovim spiritualnim razvojem.

TRI ELEMENTALA KAO ČOVJEK

Često stičemo dojam kada nešto radimo, osjećamo ili mislimo da je to za nas korisno, a ipak je ta aktivnost sebična, lična i osobna. Sebična je i onda kada mislimo nešto visoko intelektualno pa čak i spiritualno ako to predstavlja radost i užitek.

Sve to radi i hoće taj čudesno i divno sastavljen kompleks osobnosti u kojoj još uvijek potpuno dominiraju interesi naša tri elementala.

Taj njihov interes, ta sebičnost je tako savršeno zakamuflirana, da nije ništa čudno, koliko nam treba vremena dok mi sami počinjemo naslućivati, da smo nesvjesno zapleteni u tu perfidnu igru sebičnog života jedne najsebičnije i skoro samosvjesne jedinice, koju pogrešno zovemo inteligentan, kulturni i napredan čovjek.

To biće na dvije noge, gotovo "savršeno" upotrebljava ruke i mozak. Posljedica upotrebe tih instrumenata je silno unapređivala tehnika, kojoj su temelj nauka, filozofija, religija i umjetnost. To biće koje se kiti imenom čovjek, još uopće nije čovjek.

Današnji čovjek je za sada najsavršenija misaona životinja u kojoj je prisutna jedna silna pokretačka snaga. I samo taj Snazi može to biće zahvaliti, da je uopće tako sastavljeno i organizirano, kao i da ima dovoljno energije za svu tu svoju cjelokupnu mašineriju koja radi, osjeća i čak duboko misli.

Ta silna životna i pokretačka energija ne dolazi tom biću samo od Prane i zemaljske Kundalini, već od Volje Monade, koja se probija od gore do dolje, a transformira svoju Snagu od razine do razine, da bi se mogla izraziti bez štete za pojedine konstrukcije svojih tijela sastavljenih od atoma i molekula tih razina.

Volja ili Svijest Monade tako silna na monadičkoj razini postaje samo skromno-nježna pokretačka sila u fizičkom tijelu „čovjeka“.

Kako to da je ona tako slaba tu dolje i zašto ona još nije dominantna u upravljanju, poduzimanju i inicijativi?

Zato, jer taj kompleks od tri tijela još nije dovoljno savršen i izgrađen, da bi ta silna struja Volje, iako modificirana ili prilagođena atomskom, molekularnom i staničnom živom tkivu, prostrujala kroz fizičko tijelo, kao što to može električna struja, ako je provodljivost žice osigurana.

Da li uopće u tom dominantnom moru sebičnih aktivnosti dnevnog života čovjeka ima uopće nešto što pripada uistinu ovoj individualiziranoj jedinici Boga ili Monade ?

Ima, kadkad ipak ima! To je ona aktivnost, fizička, emocionalna ili mentalna, ako je beskompromisno nesebična.

A što je to uopće nesebično i u čemu se nesebično razlikuje od sebičnog?

Iza sebičnog motiva, cilja i akcije uvijek je, krajnje i virtuosno prikrivena ličnost, onaj mali Ja. Nesebičnost je bilo koja aktivnost za druga bića, od mineralnog do ljudskog carstva pa još i dalje.

Zaboraviti sebe, svoju ličnost, to je maksima razvoja jednog učenika. To je dakle taj silni i ne popustljivi Zakon Puta Povratka.

Monada, je naime svjesna da nije jedinica već CJELINA, koju mi nazivamo Apsolutni, Stvoritelj ili Bog.

Možemo li ovo shvatiti našim razumom, koji je u suštini krajnji surogat sebičnosti? Ne možemo!

Sva je sreća da osim razuma ili intelekta posjedujemo i poneki dio od „kompjutera“ , kojeg nazivamo Um. Um je taj silno usklađeni skup intelektualnih činjenica, ta sinteza konkretnog znanja.

Tako pišu teozofski pisci i nazivaju ga imenom - apstraktni um -. Taj naziv izaziva u nama uvijek jedan prizvuk omalovažavanja. Često svi mi kažemo prilikom raspravljanja: - A sada nešto konkretno, dosta je bilo apstraktnog. Dosta je bilo filozofiranja!

Filozofija je dakle to apstraktno, koje nije ništa drugo nego sinteza mnogih praktičnih i konkretnih činjenica. To je u stvari mudrost Života, skupnost svih životnih iskustava.

Zato se mudrac u staroj Grčkoj nazivao filozof. Mudrost se tamo zvala SOPHIA /Sofija/. Mudrac rigorozno i pedantno čeprka po činjenicama konkretnog ili praktičnog uma i izvlači iz svih mogućih iskustava života ono bitno - s i n t e z u znanja. Najbolji primjer za to je tvrdokorni Sokrat.

Taj kompjuter kojeg smo spomenuli, proizvod je ili rezultat skupljanja svega suvislog, harmonično lijepog, skladnog i dobrog. A to se kao „usput” pojavilo tokom mnogih života iz svih mogućih aktivnosti onog kompleksa od tri tijela.

Jedno divno jaje /elipsoid/ bilo je spremište takvih, kao slučajnih, iskustava života, jer je Evolucija sa Karmom, tako mudro sve posložila, da svaka ličnost ima često priliku da naiđe na drugu ličnost ili bilo koje drugo biće..

Tako se događa tokom evolucije, da svaka ličnost, iako maksimalno zauzeta svojim vlastitim interesima, pokatkad čak i zbog svojeg ličnog zadovoljstva, učini nešto nesebično za druge.

A to se u spiritualnoj i teozofskoj literaturi naziva i tumači kao da se nešto učinilo za ono veliko SEBE, a ne za ono malo sebe, ličnost ili osobnost.

To veliko SEBE trebalo bi se shvatiti kao Jedinstvo svih Monada, kao Boga ili Apsolutnog.

I sve je to tako lijepo napisano i zamišljeno pa čak i protumačeno u teozofskoj literaturi. No „kvaka“ je u tome, što mi i taj SEBE zamišljamo kao jedan savršeni mali sebe ili čak kao jednu najnesebičniju ličnost.

Ličnost je ipak uvijek samo ličnost, kako god je ljepše obojali ili omotali pa i sa spiritualnim epitetima.

Eto, to je samo jedan primjer za onu devijaciju koju često i stalno činimo. Mi smo zamislili Boga samo kao personalnog Boga. Isto tako yogijsku težnju za Sjedinjenjem možemo mirne savjesti nazvati - najprofinjenija ili najsavršenije prikrivena sebičnost.

Monada ne teži za sjedinjenjem sa apsolutnim. Za nju tako nešto ne postoji, jer je ona stalno u jedinstvu sa Njim. Ona je taj Apsolutni.

Jedino što ona nastoji je to, da projicira svoju božansku energiju Stvaralaštva i u najnižu razinu. To je odlučio On, Bog stvorivši za Sebe ili svoje Monade tu mogućnost mnogostrukog Kozmičkog Života, UDISANJA I IZDISANJA, Postojanja i Nepostojanja.

Monada je zato dobila jednu trajnu tvorevinu od materije višeg mentala, da u nju polako slaže jednu posebnu vrstu „materijala”. A to su samo sva nesebična iskustva od stotinu privremenih života inkarniranih ličnosti ili osobnosti.

Iskustva života mogu se dobiti samo na tri najniže razine, jer je tamo Život i počeo. A Cilj je da aktivni se život prenese ili proširi i na sve ostale više razine na Monadičku, Budhičku i Atmičku.

Taj život, to je aktivnost Monade, da počinje djelovati kroz oblike života, kroz tri tijela, koje je Zakon Evolucije stvorio za nju.

Od svog Oca Stvoritelja, ona je dobila ta tri tijela, kao dar za svoj rođendan.

Tek kauzalno tijelo, ona potpuno sama izgrađuje. Dobila ga je kao jedan dio kozmičkog prostora, omeđenog divnom prozirnom opnom, u času svoje prve ljudske inkarnacije. To je njen mali Mikrokozmos ili Kauzalno Jaje , blistavi mjehurić sjajne površine.

I Logos stvara svoje Mjehuriće Adi razine, svojom prvom Manifestacijom u koilonu /Pramaterija, Mulaprakriti/.

Svaki sunčani Logos kad počinje stvarati svoj sistem, najprije ga omeđi /svoj prostor/ jednim nevidljivim zidom od božansko-kozmičke Snage. On najprije formira Energetsko Polje Svog Stvaranja.

Isto tako Mali Bog ili Monada počinje svoju egzistenciju Manifestiranog Boga tako, što započinje unutar poklonjenog Jaja ili Augeoida ugrađivati iskustveni materijal življenja, kao rezultat svoje aktivne božanske snage. Samo ono što je potpuno čisto i nesebično, može prodrijeti preko tog „zida“ - ne prekorači me ako nisi čist. Taj zid je opna kauzalnog jaja.

Da zaključimo. Čovjek je dakle sklop od tri svijesti, tri tijela uz stalno prisustvo jednog dijela monadičke Volje, koja se uspjela probiti do dolje u tu još nesavršenu živu mašineriju. Ili drugim riječima, čovjek je skup dominantno većeg dijela sebične aktivnosti savršene životinje i jednog minimalnog dijela nesebične aktivnosti jedne božanske jedinice Svijesti.

Da li počinjemo svoju individualnu egzistenciju na fizičkoj razini sa devedesetdevet posto sebičnosti i samo jedan posto nesebičnosti ili je taj omjer još veći, nije toliko važno, koliko činjenica da je najkompletnija nesebična aktivnost na fizičkoj razini krajnji Cilj Evolucije, krajnji Cilj manifestiranja Monade, svih monada. To je krajnji Cilj Manifestiranja Božanstva.

Svaki učenik, a naročito oni napredni učenici, koje ubrajamo među posvećene sve do Aseka stupnja, svjesni su bezbroj puta u svojem životu, sa koliko suptilne tajanstvenosti se uvijek iza svake i najnesebičnije aktivnosti prikriva po koje „zrno“ sebičnosti ili interesa.

Taj sebični interes se u knjizi „Glas Tišine“ naziva a m b i c i j a. Meditiranje ili razmišljanje /razmatranje/ o tome, mnogo će pomoći.

Eto jedan drastični primjer uz komentare. Svi ljudi, pa i mi članovi T.D. kao aspiranti Teosophie ili Brahmaidye, iako smo po svojem temeljnom sastavu, još za sada, kompletno sebičnih djelatnosti, podliježemo pritisku silnog kozmičkog Zakona, da pokušamo biti nesebično aktivni za druge. Mi se tada brinemo, radimo, i žrtvujemo, ali opet sve radimo za druge prema svom shvaćanju, svojem kriteriju poimanja dobra i zla, lijepog, istinskog i korisnog, a ne prema kriteriju onog za koga radimo.

Kako se taj silni kozmički Zakon očituje u nama?

Tako da svrativši pažnju sa sebe na druge, odmah uočimo propuste, njihove pogreške, mane i sl.

Ovaj Zakon Spiritualnog Napretka ili silna Snaga Puta Povratka, omogućuje nam da uočimo sve više svoju okolinu i kroz nju cijeli svemir. A to svojstvo se okultnim jezikom zove b u d n o s t.

Svaka Svjesnost se počinje izražavati u materijalnim oblicima tako, da od snenog stanja postepeno prelazi u polubudno pa onda u sasvim budno stanje. To budno stanje je istodobno i ono potpuno aktivno monadičko stanje, manifestirano, stvaralačko stanje Monade.

Naša prva teozofska aktivnost se dakle očituje tako, da počinjemo kritizirati druge članove ili da pokušamo ispravljati propuste i pogreške u općoj organizaciji društva. U prvom slučaju cijeli skup tih pojedinaca.

I sve to u krajnjem slučaju nije loše, jer je to samo posljedica pokušaja da slijedimo Zakon Aktivnosti ili Manifestiranja. Zlo počinje uvijek tek onda, ako se prekomjerno prekorači granica ili točka krajnje napetosti one fine opne, koja stvara prostor naše prave Individualnosti..

Logično je da će po ovom kriteriju svaka naša aktivnost biti više ili manje obojadicana našom osobnosti, dakle sebičnosti. Sve ćemo gledati i vidjeti sa naše momentalne točke „razvoja“.

Mijenja li se naša kritičnost tako da postaje blaža, znak je da se i mi samo mijenjamo na bolje.

Ovo što smo spomenuli za članove i društvo, isto to se može primjeniti na nas i našu užu familiju, na nas i našu širu okolinu u kojoj se svakodnevno krećemo.

Tajna i ključ našeg napretka izgledaju nam sada tako jednostavni pa nam nije potrebno ništa drugo u dnevnom životu, nego da budemo čim duže budni, da imamo stalno na umu ove osnovne činjenice o nesebičnoj aktivnosti.

Pripremio: Robert, 2022.god.